

Arrest

nr. 320 157 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOOMERT
Central Plaza, Loksumstraat 25
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOOMERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt volgens haar verklaringen op 4 augustus 2024 België binnen en verzoekt op 13 augustus 2024 om internationale bescherming.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de Spaanse ambassade te Ivoorkust de verzoekende partij een visum verstrekke geldig voor een verblijf van 30 dagen, van 26 juli 2024 tot 8 september 2024.

1.3. Op 30 september 2024 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 12 november 2024 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse overheden.

1.5. Op 19 november 2024 stemmen de Spaanse overheden in met voormeld verzoek op grond van artikel 12.2 van de Dublin III-Verordening.

1.6. Op 2 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“In casu is verzoekende partij het voorwerp van een verwijderingsmaatregel waarvan de ten uitvoering imminent is. Uit de bestreden beslissing volgt namelijk dat verzoekende partij het grondgebied moet verlaten binnen de tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Besluit: de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bewezen.”

Ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij het grondgebied binnen de tien dagen moet verlaten, dat het feit dat het bevel niet gedwongen wordt uitgevoerd niet verhindert dat dit bevel wel boven haar hoofd hangt en er dus sprake is van een imminent karakter. Daarnaast wijst zij op de actueel gewijzigde omstandigheden nu de partner van de verzoekende partij drie maanden zwanger is. Zij meent dat ook uit deze feiten een urgentie blijkt.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat gezien zij het grondgebied binnen de tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing moet verlaten, het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed, noch dat het loutere feit dat een bevel om het grondgebied binnen de tien dagen te verlaten boven haar hoofd hangt het imminent karakter van de vordering aantoont.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van de verzoekende partij en dat ze niet is vastgehouden conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering *“imminent is”*.

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen) omvat, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëeringsdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het loutere feit dat het bevel om het grondgebied aan de verzoekende partij betekend werd en/of uit het loutere feit dat dit bevel een termijn bevat om het grondgebied vrijwillig te verlaten, kan niet afgeleid worden dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.

De verzoekende partij wijst voorts nog op de actueel gewijzigde omstandigheden nu haar partner drie maanden zwanger is en meent dat hieruit een urgentie blijkt, doch licht zij geenszins verder toe, en ziet de Raad niet in, waarom het omwille van een zwangerschap van drie maanden van haar partner noodzakelijk zou zijn om onderhavig verzoekschrift uiterst dringend te behandelen.

De verzoekende partij – die op het Belgische grondgebied verblijft, die niet wordt vastgehouden en voor wie geen gedwongen repatriëring is voorzien – maakt niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet wordt vastgehouden en er geen gedwongen repatriëring is voorzien, staat het de verzoekende partij vrij om – wanneer zij een gewoon verzoek tot schorsing heeft ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer een gedwongen repatriëring zou worden gepland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

2.3. De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER